

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3174/2017. (VII. 14.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Fővárosi Ítéltábla 14.Gpkf.43.071/2016/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó alkotmányjogi panaszt terjesztett elő az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján a Fővárosi Ítéltábla 14.Gpkf.43.071/2016/2. számú végzése alaptörvény-ellenességének megállapítását és megsemmisítését kérve.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügyben az indítványozó keresetet indított egy taggyűlési határozat hatályon kívül helyezését kérve az alperesi társaság ellen, mivel álláspontja szerint a határozat a társasági szerződés osztalék fizetéséről szóló rendelkezéseibe, valamint törvénybe ütközik. A Fővárosi Törvényszék mint elsőfokú bíróság az alperes ellenkérelmére tekintettel a pert az első tárgyaláson megszüntette figyelemmel arra, hogy a társasági szerződés értelmében a jogvita elbírálására a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett működő állandó választottbíróságnak kizárólagos hatásköre van. A társasági szerződés megfogalmazása szerint: „[a] tagok a közöttük felmerülő, a társasági szerződéssel kapcsolatos jogvitákban kizárólagos jogkörrel alávetik magukat a Magyar Kereskedelmi és Iparkamara mellett szervezett Állandó Választott Bíróság döntéseinek.” Az elsőfokú bíróság hivatkozott a választottbíráskodásról szóló 1994. évi LXXI. törvény (továbbiakban: Vbt.) 3. § (2) bekezdésére, amely szerint külön törvényben meghatározott esetben lehetőség van választottbírósági eljárás kikötésére. Erre a jelen esetben a gazdasági társaságról szóló 2006. évi IV. törvény (a továbbiakban: Gt.) 10. § (2) bekezdése alapján volt mód. A bíróság kiemelte, hogy az alperesi társaság tagjai, így az indítványozó is, a kikötést tartalmazó társasági szerződést 1994-ben, illetve 1996-ban aláírták, a kikötésre vonatkozó megállapodást nem módosították, az nem szűnt meg.
- [3] Az indítványozó fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú végzést annak helyes indokai szerint helybenhagyta. Az indítványozó fellebbezésében alapvetően azt vitatta, hogy a társasági szerződésben megfogalmazott kikötés kiterjedne a tag és az alperesi társaság közötti jogvitákra is. A kikötés szerint ugyanis – érvelt az indítványozó – a választottbírósági megállapodás kizárólag a tagok egymás közötti jogvitáira vonatkozik, a társaság legfőbb szerve által hozott határozat bírósági felülvizsgálatára irányuló jogvita pedig nem tartozik ebbe a körbe. A másodfokú bíróság nem osztotta az indítványozó álláspontját, hanem megerősítette egy másik ügyben kifejtett korábbi értelmezését. Kiemelte, hogy „[e]z az értelmezés nem ellentétes a megállapodás szövegével és nem jelent kiterjesztő értelmezést. (...) – a gazdasági társaság alapításáról rendelkező és a létrejövő társasági jogviszonnyal kapcsolatos szabályokat is tartalmazó – társasági szerződés alanyainak, a szerződő tagoknak az a rendelkezése, hogy a »közöttük felmerülő, a társasági szerződéssel kapcsolatos jogvitákban« kötnék ki választottbírósági eljárást – egyéb, eltérő rendelkezés hiányában – nem volt szűken, kizárólag a tagok »egymás közötti« társasági jogvitájára értelmezhető. A társasági szerződés alanyi körére, az általa kiváltott joghatásra és szabályozásának lehetséges tárgyára is figyelemmel a szerződő tagok között a társasági szerződéssel kapcsolatosan felmerülő jogvita alatt nem érthető kizárólag a tagok egymás közötti jogvitája. Ugyanígy a társasági szerződéssel létrehozott társaság és annak tagja(i) közti társasági jogvita sem tekinthető a társasági szerződéssel kapcsolatos jogviták körén kívül esőnek.”
- [4] Az indítványozó szerint a jogerős végzés ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében megfogalmazott tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal és ugyanezen cikk (7) bekezdésében található jogorvoslathoz való joggal. Hivatkozott arra is, hogy sérültek az Alaptörvény I. cikk (1)–(2) bekezdésében biztosított alkotmányos jogai, továbbá az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és az alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (a továbbiakban: Egyezmény) tisztességes

eljáráshoz való jogról szóló 6. cikkének 1. bekezdésében biztosított tisztességes eljáráshoz való joga, valamint az Egyezményhez tartozó első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke által garantált tulajdonjoga.

- [5] Indokolásként azt adta elő, hogy az alperesi társaság nem vetette alá magát semmilyen jogvita esetén sem a választottbíróság döntéseinek, ezért a társasági szerződésbe foglalt kikötés nem terjedhet ki a társaság taggyűlési határozatainak bírósági felülvizsgálatára. Azzal, hogy a Fővárosi Ítéletábla helybenhagyta az elsőfokú permegszüntető végzést, az indítványozót megfosztották a rendes bírói úttól. Véleménye szerint a bíróságok a kikötés szövegezéséből következő, a tagok és a társaság közötti jogviszonyra is kiterjedő észszerű és jogszerű értelmezést nem adtak, így indokolási kötelezettségüknek nem tettek eleget. A kifogásolt döntéssel nemcsak az indítványozó ügyének a törvény által felállított bíróság általi tárgyalását zárták ki, de megfosztották az indítványozót a jogorvoslathoz való jogától is, hisz a választottbírósági ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek. Úgy találta, hogy a társasági taggyűlésen hozott, felülvizsgálni kért határozatokkal megfosztották a tulajdonrésze arányában járó osztalékának jelentős részétől, s ezzel megsértették a javai tisztelben tartására biztosított jogait. A bíróságok pedig az Alaptörvény I. cikk (1) és (2) bekezdésével ellentétesen megtagadták jogai védelmét, ezzel pedig számára jelentős joghátrányt okoztak. Az Egyezmény 6. cikk 1. bekezdésének sérelme kapcsán utalt a *Suda kontra Csehország* ügyre [(1643/06) 2010. október 28., 48. bekezdés], melyben az Emberi Jogok Európai Bírósága kimondta, hogy „a 6. cikk (1) szakaszában biztosított jogokról szigorú feltételek mellett lehet érvényesen lemondani, azzal a feltétellel, hogy a lemondás szabad akaratból történik, megengedhető (jogszerű), és kizár minden kétséget” (idézet az indítványból).
- [6] 2. Az Alkotmánybíróság az Abtv. 50. § (1) bekezdése és az Ügyrend 5. § (1) bekezdése alapján tanácsban járt el az ügyben. Az Abtv. 56. § (2) bekezdése értelmében a tanács mérlegelési jogkörében vizsgálja az alkotmányjogi panasz befogadhatóságának törvényben előírt tartalmi feltételeit, különösen a 26–27. § szerinti érintettséget, a jogorvoslat kimerítését, valamint a 29–31. § szerinti feltételeket. A vizsgálat eredményeként az Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az alkotmányjogi panasz az alábbiak miatt nem fogadható be, mert nem felel meg az Abtv. 29. §-ában foglalt feltételek egyikének sem. A hivatkozott rendelkezés értelmében az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség, vagy alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés esetén fogadja be.
- [7] Az indítványozó a tisztességes bírósági eljáráshoz való joga és a jogorvoslathoz való joga sérelmének alátámasztására azt adta elő, hogy a bíróságok túlságosan tágan értelmezték a társasági szerződésbe foglalt választottbírósági megállapodást. Az indítványozó lényegében tehát a társasági szerződés egyik pontja bíróságok általi értelmezését vitatta.
- [8] A jelen ügyben a választottbírósági hatáskör a felek megállapodásán, vagyis önkéntes akarat-elhatározásból fakadt, és nem törvényen alapult. A következetes alkotmánybírósági gyakorlat szerint választottbírósági eljárás kikötésével a felek – élve szerződési szabadságukkal – lemondanak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) és (7) bekezdésében megfogalmazott bírósághoz forduláshoz, illetve jogorvoslathoz való jogukról. Ezzel a jogvitát elvonják az állami bíróságoktól és magánbírósági útra terelik annak elbírálását [3118/2013. (VI. 4.) AB végzés, Indokolás [6]; 3116/2015. (VII. 2.) AB végzés, Indokolás [11]]. Az ügyben nem merült fel, hogy az indítványozó nem szabad akaratából vetette volna magát alá a választottbíróság hatáskörének. Csak az volt vita tárgya, hogy ez az alávetés milyen terjedelmű. E kérdés a kikötés értelmezése alapján volt megválaszolható. Az, hogy egy ilyen kikötés értelmezésre szorul, nem kérdőjelezi meg, hogy a bírósághoz való fordulás alapjogáról való lemondás szabad akaratból fakadt, illetve e lemondást nem teszi kétségessé.
- [9] A szerződéses rendelkezések értelmezése a vonatkozó jogszabályok alkalmazásával a bíróságok hatáskörébe tartozó feladat. A konkrét ügyben a bíróságok tekintettel voltak a kikötés szövegezésén túl az eset körülményeire, így arra, hogy a társasági szerződésbe foglalt megállapodás a társasági szerződéssel kapcsolatos mely jogvitákra terjedhet ki. Ennek alapján az indítványozóétól eltérő következtetésre jutottak. Annak ellenére, hogy a kikötés terjedelmének meghatározása közvetlenül befolyásolja, mikor lehet bírósághoz fordulni a társasági szerződésből eredő jogviták elbírálása végett, önmagában amiatt nem merül fel alkotmányossági kérdés, hogy az indítványozó nem osztja a bíróságok értelmezését. Az Alkotmánybíróságnak pedig nem feladata, hogy ténykérdésekben felülmérlegelje, illetve szakjogi kérdésekben felülbírálja a bíróságok következtetéseit [lásd például: 3118/2017. (V. 22.) AB végzés, Indokolás [22]].
- [10] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint a bíróságok részletes indokolással ellátott döntést hoztak, melyben kifejtették, hogy milyen jogszabályi rendelkezés alapján volt lehetőség a kikötésre, ez a felek – beleértve az indítványozót is – szabad elhatározásából fakadt, és miért jutottak a társasági jogi sajátosságok szem előtt tar-

tásával a megállapodás terjedelmének tágabb értelmezéséhez. Ezzel a döntésüket a bíróságok ténybeli és jogi szempontból kellően alátámasztották, melyet nem befolyásol, hogy az indítványozó, aki kizárólag a kikötés szó szerinti szűk értelmezését fogadja el, ezzel nem ért egyet.

- [11] Az Alaptörvény I. cikk (1) és (2) bekezdése külön alapjogról (alkotmányos jogról) nem rendelkezik. A hivatkozott szabályok értelmében az EMBER sérthetetlen és elidegeníthetetlen alapvető jogait tiszteletben kell tartani. Védelmük az állam elsőrendű kötelezettsége. Magyarország elismeri az ember alapvető egyéni és közösségi jogait. E rendelkezések sérelme konkrét alapjogi vonatkozás nélkül érdemben nem vizsgálható.
- [12] Az indítványozó ugyan állította az Egyezmény 6. cikk 1. bekezdés szerinti alapjoga, illetve az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkében biztosított alapjoga sérelmét is, a bírói döntéseknek az Egyezménybe való ütközése vizsgálatára kérelmet nem terjesztett elő. Kérelem hiányában ezekről az indítványi elemekről az Alkotmánybíróságnak külön nem kellett rendelkeznie.
- [13] A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az alkotmányjogi panaszt az Abtv. 56. § (3) bekezdése és az Ügyrend 30. § (2) bekezdés a) pontja alapján visszautasította.

Budapest, 2017. július 4.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető,
előadó alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2006/2016.

